

Rune Lund (EL):

Det er en meget interessant debat, vi har her i dag om Afghanistan. Man får sådan et flashback til dengang, vi diskuterede Irak for 2 år siden, da jeg lige var kommet i Folketinget. Når vi diskuterede Irak hernede i Folketingssalen, fik vi også at vide: Det går fremad, det går opad, det går bedre, det går i den rigtige retning, alting bliver bedre, alting bliver smukt, alting bliver godt. Og hvad er det, vi har set siden da? Det er, at alting er blevet værre, alting er blevet mere kaotisk, alting er blevet mindre succesfuldt. Det var svært at trænge igennem med budskabet dengang. Vi var ikke så mange herinde i Folketinget, som stod for det synspunkt. Der er kommet flere til. Det har været med til at ændre dagsordenen. Det har været med til at få flere sandheder frem om, hvordan det går i Irak. Det er godt.

Nu gentager det hele sig med 2 års forsinkelse i forhold til Afghanistan. Udenrigsministeren står heroppe og siger: Jamen det er helt forkert, og det er irrelevant at snakke om, hvorvidt 2006 var et bedre år end 2005. Det er ikke spor irrelevant, for den udvikling, vi ser i Afghanistan, er jo netop en udvikling, som bliver stadig dårligere.

Uanset hvordan man vender og drejer det – og der kunne jeg egentlig godt have tænkt mig, at der var sådan lidt mere selverkendelse fra de partier, som støtter missionen i Afghanistan – går det den forkerte vej i Afghanistan i øjeblikket, og den strategi, som er lagt for Afghanistan i øjeblikket, er en fiasko, og den vil i sidste ende kun føre til én ting: at Taleban vinder.

Det synes jeg også at udenrigsministeren burde have forholdt sig til. Jeg synes egentlig, det havde været meget naturligt, at man som udenrigsminister forholder sig til, om den strategi, man står for, er en taberstrategi, om man vil, eller om det er en vinderstrategi. Én ting er i hvert fald sikker: Hvis vi lader udenrigsministeren føre Danmark i det her spørgsmål, ender vi ét sted, og det er, at Taleban vinder. Det ville jeg synes var meget trist; det ville jeg synes var meget sørgeligt.

Jeg havde håbet på, at jeg med denne her debat i dag måske kunne have fået nogle indrømmelser fra udenrigsministeren i forhold til, at det ikke gik så godt, at der nok var problemer med de mange drab på civile, at man brænder opiumsmarker af uden at give nogen alternativer, al den slags ting. Det har vi ikke fået.

Jeg er sikker på, at når virkeligheden også indhenter udenrigsministeren, vil vi få en anden

diskussion om det her, så vil vi få en diskussion, hvor jeg håber konklusionen kan blive, at uanset om det er i Irak, om det er i Afghanistan, eller om det er nogen andre steder i verden, så vinder man altså ikke folks hjerter, så vinder man altså ikke demokratiet ved at bombe eller i hvert fald prøve at bombe det ind i hovedet på folk.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning**Første næstformand (Svend Auken):**

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 167: Forslag til lov om ændring af beredskabsloven. (Kommunalbestyrelsernes og regionsrådenes anvendelse af et landsdækkende radiokommunikationsnet).

Af forsvarsministeren (Søren Gade).
(Fremsat 28/2 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Karsten Nonbo (V):**

Det lovforslag, vi skal behandle nu, skal sørge for, at det radioudstyr, som politi, redningsberedskab, Falck, ambulancer osv. bruger, er ens og kan tale sammen. Skal vi bekæmpe terror, skal vi agere under terrorangreb, eller skal vi foretage redningsarbejde ved større ulykker eller naturkatastrofer, så skal vi kunne kommunikere sammen.

Kl. 17.00

Det er derfor væsentligt, at vi har noget materiale, som virker. Mange redningsarbejdere, politifolk og læger har prøvet at stå i den frustrere-